

Arrest

nr. 253 143 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LIEVENS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2021 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LIEVENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2015 verklaart de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris zich akkoord met de afgifte aan verzoekster van een visum lang verblijf (type D), met het oog op het volgen van hogere studies in België.

1.2. Verzoekster betreedt op 29 september 2015 het Belgische grondgebied en wordt op 17 december 2015 in België in het bezit gesteld van een A-kaart. Deze A-kaart wordt verschillende keren verlengd, een laatste keer tot 31 oktober 2020.

1.3. Op 19 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [B.N., S.]
geboortedatum: [1986]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Kameroen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De A-kaart van betrokkene was geldig tot 31/10/2020 en is dus momenteel verstreken. Bovendien legt betrokkene geen C-visum of visumvervangende verblijfskaart voor. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op kort verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en diens meerderjarige zoon haar niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van een niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, namelijk Kameroen, terwijl haar partner de Belgische nationaliteit heeft en bijgevolg volledig verankerd is in de Belgische samenleving en hier bovendien een zoon heeft en zij haar dus niet kan vervoegen naar Kameroen.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft al jaren een relatie met haar partner, [Y.K.], van Belgische nationaliteit. Zij woont met haar partner, en diens zoon, samen.

Verzoekende partijen besloten recent een aanvraag tot wettelijke samenwoning in te dienen. Deze aanvraag is momenteel nog lopende bij de gemeente Denderleeuw.

Door verzoekende partij te verplichten terug te keren naar haar land van herkomst, Kameroen, zal verzoekende partij onvermijdelijk gescheiden worden van haar partner (en diens zoon).

De partner van verzoekende partij is namelijk Belg en kan verzoekende partij dus onmogelijke vervoegen naar Kameroen.

Verwerende partij motiveert haar beslissing hieromtrent als volgt:

[...]

Verwerende partij gaat hierbij echter voorbij aan de wereldwijde gevolgen van de huidige corona/covid 19 pandemie.

Het is in de huidige omstandigheden quasi onmogelijk om een intercontinentale vlucht te boeken vanuit Afrika naar Europa.

Wanneer de gevolgen van deze pandemie op de mogelijkheid om te reizen enigszins weggeëbd zullen zijn, valt niet te voorspellen.

Bovendien heeft de pandemie ook een wereldwijd effect op de openbare dienstverlening (en het openbare leven in het algemeen). Vele landen voeren op korte termijn zogenaamde “lockdowns” in als de besmettingscijfers alarmerend hoog worden. Door deze lockdowns valt het openbare leven nagenoeg stil en wordt enkel de meest essentiële dienstverlening gegarandeerd.

Verzoekende partij loopt met andere woorden het risico om, zelfs al zou zij binnen relatief korte termijn haar verblijf in België kunnen regulariseren, voor een heel lange tijd “gestrand” te zullen zijn in haar land van herkomst.

Verwerende partij merkt terecht op dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet noodzakelijk een schending van artikel 8 EVRM inhoudt. In deze specifieke, actuele omstandigheden (de corona/covid 19 pandemie) waarin niet valt te voorspellen voor hoelang verzoekende partij in Kameroen zal moeten verblijven is de verwijdering wel degelijk in strijd met artikel 8 EVRM.

Voor al de onzekerheid en het gebrek aan perspectief omtrent de datum van mogelijke terugkeer naar België, na het regulariseren van haar verblijf, doorstaat de nodige proportionaliteitstoets niet.”

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, namelijk Kameroen, terwijl haar echtgenoot de Belgische nationaliteit heeft en hij haar dus niet kan vervoegen naar Kameroen, zonder rekening te houden met de huidige corona/covid 19 pandemie.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht

vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Terwijl artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwerende partij bovendien verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525). Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

Verzoekende partij verwijst naar wat onder het eerste middel reeds werd uiteengezet.

Gelet op de heersende corona/covid 19 pandemie is het hoogst onzeker dat verzoekende partij binnen middellange, laat staan korte, termijn terug zal kunnen keren naar België eens haar verblijf geregulariseerd is.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met deze specifieke actuele omstandigheden. Dit blijkt duidelijk uit de motivering van de beslissing.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is dus manifest gebrekkig.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt zo verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen die tot de beslissing hebben geleid, worden uiteengezet. Zo wordt vastgesteld dat verzoekster in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Er wordt gemotiveerd dat verzoeksters A-kaart is verstrekt sinds 31 oktober 2020 en dat zij geen C-visum of visumvervangend document kan voorliggen, zodat zij geen recht meer heeft op een kort verblijf. Voorts wordt in de bestreden beslissing geduid dat het gegeven dat verzoekster samenwoont met “haar partner” en diens meerderjarige zoon en het gegeven dat zij een intentie hebben tot wettelijke samenwoning, niet automatisch recht geven op verblijf. Verweerder motiveert dat de beslissing in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM, omdat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een verblijfsmachtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven en geen beëindiging van de familiale relatie impliceert maar enkel een tijdelijke verwijdering. Hij is van mening dat een tijdelijke scheiding en terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven en dus niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster stelt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden doordat er niet wordt gemotiveerd over de huidige coronapandemie en in het bijzonder de moeilijkheden die deze met zich mee kan brengen om op korte of middellange termijn terug te keren naar België eens zij zich in het land van

herkomst in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Dit betoog kan niet overtuigen. Er blijkt niet dat de huidige coronapandemie of de genomen federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus op zich beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Het staat ook geenszins vast dat er voor verzoekster, eens zij zich in het land van herkomst in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, op korte of middellange termijn geen mogelijkheden zullen zijn om terug te keren naar België omwille van de huidige coronapandemie. De genomen maatregelen zijn slechts tijdelijk. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat in dit verband concrete motieven dienden te worden opgenomen in de bestreden beslissing of de voorziene motivering niet kon volstaan om haar voldoende in te lichten zodat zij op nuttige wijze haar beroepsrecht kon aanwenden.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat de bestreden beslissing *“niet ten genoegen van recht heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren”*, kan worden volstaan met erop te wijzen dat de bestreden beslissing geen antwoord is op een indiende *“regularisatieaanvraag”* en ook niet blijkt dat verzoekster een dergelijke aanvraag hangende zou hebben gehad bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij actueel noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen en dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Zij verwijst evenwel naar artikel 8 van het EVRM als meer voordelige bepaling in een internationaal verdrag om te stellen dat geen bevel mocht worden afgegeven. Een verder onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling dringt zich dus op.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster lijkt zich te willen beroepen op een gezins- of familieleven in België, nu zij stelt in België een relatie te hebben met een Belgische vrouw met wie zij recent ook een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster recent een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde, met name met haar tante. Het parket verstrekke intussen ook een positief advies hiervoor, omdat “[e]r [geen] verblijfsrechtelijk voordeel [is] gekoppeld aan dit wettelijk samenwonen tussen tante en nicht conform art. 40ter van de Vreemdelingenwet”. Overeenkomstig artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is een verblijfsrecht op basis van wettelijke samenwoning met een Belg enkel mogelijk indien welbepaalde voorwaarden zijn voldaan. Een van de voorwaarden luidt dat de ‘partners’ geen personen zijn zoals bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk wetboek. Artikel 163 van het Burgerlijke Wetboek handelt over het huwelijksverbod tussen onder meer tante en nicht.

Verzoekster betoogt weliswaar dat zij “al jaren een relatie [heeft] met haar partner”, maar de voorliggende stukken geven nergens blijk van een ‘partnerrelatie’. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij van een situatie waarin zij en haar tante als partners een duurzame levensgemeenschap nastreven. Er blijkt geen duurzame partnerrelatie die als gezins- of familieleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster toont geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan in de relatie met haar tante en evenmin in deze met haar neven en/of nichten in België.

In zoverre verzoekster in haar tweede middel nog stelt een “echtgenoot” met de Belgische nationaliteit te hebben, neemt de Raad aan dat dit een vergissing betreft. Uit geen enkel stuk blijkt dat verzoekster zou zijn gehuwd met een Belg.

Verzoekster maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat er in haar situatie sprake is van een gezins- of familieleven in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien verzoekster alsnog zou worden gevolgd in haar stelling dat er sprake is van een “partnerrelatie” en gezinsleven met haar tante, wat verweerder in wezen niet tegensprekt in zijn beslissing, of wanneer wordt aanvaard dat verzoeksters relatie met haar tante en haar neven en/of nichten als privéleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, wordt nog gewezen op wat volgt.

De Raad laat in het midden of de voorliggende zaak eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht. Deze verplichtingen zijn niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en in elk geval zijn de van toepassing zijnde principes gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde ‘fair balance’-toets, oftewel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstantinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezins- of familiehereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM,

de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezins- of privéleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hindernissen zijn die verhinderen dat het gezins- of privéleven wordt voortgezet in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezins- en privéleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezins- of privéleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster werd slechts voor een beperkte tijd tot een verblijf in België gemachtigd als student en wist, of behoorde te weten, dat zij bij beëindiging of stopzetting van haar studies en bij het verstrijken van de geldigheidsduur van haar verblijfskaart in beginsel het land diende te verlaten. Zij betwist niet dat haar verblijfskaart als student verstreek op 31 oktober 2020 en zij sindsdien niet langer is gerechtigd op een verder verblijf als student. Verzoekster kon op zich geen rechtmatige verwachting koesteren dat zij na afloop van haar studies verder in België mocht blijven. Het eerder toegestane verblijf als student beoogt ook net de betrokkene de kans te bieden bepaalde hogere studies die mogelijk niet kunnen worden gevolgd in het land van herkomst in België te volgen, waarna deze bijkomende ervaring kan worden ingezet ten voordele van het eigen land.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat het loutere feit dat zij in België wenst wettelijk samen te wonen met haar *“partner”*, die haar tante blijkt te zijn, haar niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verweerder heeft verder duidelijk gemotiveerd dat de bestreden beslissing geen belemmering vormt voor verzoekster om op een later tijdstip naar België terug te keren, van zodra zij zich in haar land van herkomst in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Verzoekster wijst op de wereldwijde gevolgen van de coronapandemie, waardoor het momenteel *“quasi onmogelijk”* zou zijn om een intercontinentale vlucht te boeken vanuit Afrika naar Europa, en op de onduidelijkheid wanneer reizen opnieuw mogelijk zal zijn. Zij stelt nog dat de pandemie ook een wereldwijd effect heeft op de openbare dienstverlening en het openbare leven in het algemeen. Zij wijst op het risico dat zij, zelfs indien zij op relatief korte termijn haar verblijf in België in regel zal kunnen stellen, voor een heel lange tijd zal zijn *“gestrand”* in haar land van herkomst. Omwille van de onzekerheid en het gebrek aan perspectief omtrent de datum van mogelijke terugkeer naar België in deze coronatijden, acht zij de bestreden beslissing wel degelijk disproportioneel en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betwist niet dat de bestreden beslissing op zich enkel een tijdelijke scheiding impliceert en niet verhindert dat zij terugkeert naar België van zodra zij zich in het land van herkomst in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Zij geeft op zich niet aan dat een tijdelijke scheiding problematisch zou zijn of haar belangen concreet zou schaden. In dit verband brengt zij alvast geen concrete elementen naar voor. Zij geeft ook niet aan dat er voor haar concrete problemen zouden bestaan om opnieuw in haar land van herkomst te verblijven. Zij wijst enkel op een onzekerheid over de duur van de scheiding van haar tante. Evenwel bestaat er nooit zekerheid over de duur van een

verblijfsprocedure vanuit het land van herkomst en een afreis naar België indien deze procedure een positief gevolg kent, daar dit van meerdere zaken afhangt, waarvan mogelijke maatregelen om een pandemie tegen te gaan er maar één is. Zoals reeds is gesteld, zijn de wereldwijd genomen maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie tijdelijk van aard, zodat niet vaststaat dat deze verzoekster zullen verhinderen terug te keren naar België eens zij in haar land van herkomst in het bezit is gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Hooguit zullen deze mogelijk de tijdelijke scheiding wat verlengen, al is dit momenteel hypothetisch. Verzoekster toont in geen geval concreet aan waarom een en ander in haar geval problematisch is. In tussentijd kunnen de contacten met de tante en andere familieleden in België worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Er blijkt alvast niet dat dit niet mogelijk zou zijn. Verzoekster toont trouwens ook niet concreet aan dat er actueel geen vluchten meer mogelijk zouden zijn van Afrika naar Europa. Het enkele gegeven dat de tante van verzoekster de Belgische nationaliteit heeft, maakt verder ook nog niet dat zij zou zijn verhinderd om, als de wereldwijd maatregel genomen ter bestrijding van de coronapandemie dit toelaten, voor korte of lange duur samen met verzoekster in Kameroen te verblijven, te meer nu zij familie blijken te zijn. Concrete hinderpalen hiervoor blijken niet.

Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder in haar concrete situatie niet in redelijkheid kon oordelen dat de tijdelijke scheiding en terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven en dus niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.7. Verzoekster verwijst nog naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar laat na dit verder te duiden. Deze bepaling stelt dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Voor zover verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met het door verweerder ingenomen standpunt omtrent het ingeroepen gezins- of familieleven, toont zij hiermee nog niet aan dat hij de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting heeft miskend. Uit voorgaande bespreking volgt dat niet blijkt dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft verder niet aan minderjarige kinderen te hebben en evenmin gezondheidsproblemen die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kunnen staan. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.8. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt op basis van de uiteenzetting van de middelen niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.9. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS